

La corrupció

Fabià Estapé fa un repàs dels últims afers de corrupció a l'estat espanyol (Roldán i Rubio), que, sens dubte, marcaran el debat de l'estado de la nació.

Sembla obvi que ja no es pot deixar per a un altre dia parlar de l'afer que a hores d'ara té el greu privilegi de l'extensió, de la capacitat de deixar enrere altres preocupacions ciutadanes. Em refereixo a la corrupció. Sempre hi ha hagut corruptes i la flor dels mals afers ha florit una vegada i una altra en aquesta terra. Però el que succeeix a Espanya, avui per avui, supera el coeficient "normal" del tripijoc. En qüestió de poques setmanes el país ha restat esfereït per la notícia que l'anterior cap de la Guàrdia Civil, Luis Roldán, havia de comparèixer davant una comissió parlamentària que ha d'esbrinar les causes del prodigiós augment de patrimoni que se li detecta des que va ser anomenat director general de la Guàrdia Civil; per cert, que era el primer "civil" que va ocupar el màxim càrrec del cos creat el 1844 pel Duc d'Ahumada. Contra el que està previst, la comissió no ha servat el secret segons les normes de les comissions d'investigació. Però, mirin, això rai: tothom té dret constitucional a la presumpció d'innocència. El veredicté popular, tanmateix, va formant-se i ho fa en contra de les explicacions del senyor Roldán, segons les quals l'augment de la seva fortuna ve d'una herència que deu haver estat suculent.

En el mateix ordre de coses, però amb una ressonància molt superior, l'ex-gover-

Mariano Rubio. El governador del Banc d'Espanya defraudava a Hlsenda.

nador del Banc d'Espanya, Mariano Rubio Jiménez, ha estat inculpat de greus delictes d'ordre fiscal. Si tenen memòria, deuen recordar que el senyor Rubio ja va comparèixer al Congrés dels Diputats amb motiu de les irregularitats que es detectaven en la gestió del banc Ibercorp, al capdavant del qual es trobava l'ex-síndic de la Borsa de Madrid, i amic íntim de Mariano Rubio, Manuel de la Concha –en l'actualitat corredor de comerç de Madrid– i on s'havien trobat referències de compres i vendes de valors per part d'una sèrie de noms, tots amics de Mariano Ru-

bio, i que constaven amb una inicial: així Isabel P. Arrasteia, era senzillament Isabel Preysler; Miguel B. Salvador, era Miguel Boyer, i així fins on vulguin.

Ara les acusacions són més fondes. Resulta que les manifestacions de Rubio a les Corts –negant tenir un compte corrent a Ibercorp– són falses. Es parla d'un compte, que es presumeix de diner "negre", per mes de 130 milions de pessetes, mentre l'ex-governador parlava que Manuel de la Concha li havia gestionat un patrimoni mobiliari no superior als dotze milions de pessetes. També aquí es va quedar curt el senyor Rubio Jiménez. Tant l'ex-ministre Solchaga com el president del Govern Felipe González han mostrat una sorpresa indignada pel silenci de Rubio; un silenci trencat –molt parcialment el passat dimecres– i que remetia a les ulteriors explicacions al dictamen de la inspecció fiscal. De moment el senyor De la Concha s'ha negat a lliurar els llibres del seu despatx argüint la prescripció que estableix la llei fiscal.

El proper debat sobre l'estado de la nació neix viciat perquè tant el Govern, com l'oposició, i el país volen posar fi a la corrupció. No n'hi ha prou a assolir el que pretén el ministre Pere Solbes: "Terminar con el olor a la corrupción". El país només vol que es posi fi a la corrupció. I caigui qui caigui. **Fabià Estapé**

La renovació possible

Els socialistes valencians han realitzat una poda controlada, que era l'únic canvi a l'abast del seu líder, Joan Lerma, segons J. J. Pérez Benlloch.

Un militant del PSPV, ben bromista, glossava el VII congrés del PSPV acabat recentment dient que la renovació predicada es notarà especialment en la decoració dels despatxos de la seu social de la federació valenciana: "Amb tantes dones en l'executiva i en el comitè nacional, de segur que allò deixa de ser

tan inhòspit." Un 35% de dones, ni més ni menys. És un canvi. També sembla que pretenen amortitzar penosament les esmentades sigles en benefici de les més vagues "Partit dels Socialistes Valencians". Això de país deu suggerir-los connotacions nacionalistes i republicanes, a més de suscitar l'enconament del diari

conservador *Las Provincias*. Així mateix, i no és palla, han canviat la meitat de la direcció i han incorporat dos representants d'Esquerra Socialista després de nou anys d'ostracisme. No sé jo si un parell de vocalies en temps de decliu compensen el dens palmarès polític i el rigor intel·lectual de Vicent Garcés.

I no paren aquí les novetats. Juntament amb la poda controlada del vell aparell, que s'ha resistit tenaçment a la jubilació parcial dels seus membres, hem de mencionar dues incorporacions molt significatives. D'una banda, Joan Romero, actual conseller d'Educació, relleva Ciprià Ciscar en la vice-secretaria general i es configura com el número tres del partit. D'altra banda, i forçant els seus interessos personals, Ximo Azagra s'encarrega de la secretaria de relacions polítiques, nodrida de noves competències. Al meu parer, sobre aquests dos homes pesarà la responsabilitat d'esmenar velles i lamentables pràctiques caciquils. Professors d'universitat tots dos, lleials, però no obsequents, és dubtós que hagen acceptat aquest compromís sense unes garanties mínimes necessàries per espolsar la mol·lície que cUCA el partit i omplir de contingut aquest propòsit gasós d'obrir-se a la societat. El

fet cert, o això pense, és que, juntament amb el dit Garcés, aquests dos executius no són sospitosos de la mansuetud que el secretari general Joan Lerma reclama dels seus col·laboradors més pròxims. Una altra cosa és que la cultura del silenci i de l'assentiment en què s'ofega el PSPV siga una llosa definitivament inamovible.

En aquest sentit algú ha volgut veure un signe de vitalitat en aquest 20% de vots negatius que va registrar l'elecció de la nova executiva. Un percentatge insòlit comparat amb les unanimitats habituals. Però seria enganyós atribuir aquest rebuig a discrepàncies de fons, diguem-ne estratègiques, ja que són impensables les ideològiques. Es tan sols el vot dels agreujats, que ignoren per què la bola negra els ha tocat a ells i no a altres, amb els mateixos mèrits o demèrits. En relació amb aquests revoltats, Joan Lerma ha declarat: "Aquestes resistències, les vence-

rem amb tranquil·litat." Coneixent la praxi del gran jefe m'imagino que els díscols han complert ja el seu "destino en lo universal" i es poden acollir a la jubilació política anticipada.

Al meu parer, i com a corol·lari, aquest VII congrés dels socialistes valencians ha portat la renovació al límit del possible. Encara arrossega molts elements juràsics, però en càrrecs subalterns. El vertader canvi, el de la fesomia i fisiologia del partit, passa pel relleu de Joan Lerma, i això ni es qüestiona. Tota la resta és maquillatge o decoració, que deia el militant bromista. Ara només falta saber si amb aquests retocs, el PSPV es tonifica prou per afrontar i guanyar les pròximes eleccions i recupera l'espai social perdut. El seu líder ha estat tan audaç com ha pogut. Esperar-ne més era tant com demanar la lluna en un cove.

J. J. Pérez Benlloch

Embolica que fa fort!

Planas Sanmartí descabdella l'esbojarrada situació que han viscut les institucions balears a partir del procés de definició d'Unió Mallorquina.

Com els ho explicaria perquè vostès ho entenguessin? Vegem. No sé pas per on començar. Potser pel començament, és clar. Però l'emboic és gros. M'arriscaré. O sigui, quan la desfeta d'UCD, a Mallorca es fundà Unió Mallorquina, partit centrista que, més endavant, fou regionalista i, després, es proclamà nacionalista. Coincidint, precisament, amb el moment en què el seu suport al Partit Popular per mantenir Gabriel Cañellas al capdavant del Govern de Balears des del primer dia es concretà amb un pacte pre-electoral i de govern, sota les sigles de la coalició PP-UM. A les darreres eleccions, Maria Antònia Munar, presidenta d'UM, acceptà la cartera de Cultura, Educació i Esports del Govern presidit per Gabriel Cañellas, president del PP.

Cap dels dos s'estima, això és clar, i la situació es degradà fins que Cañellas va destituir Munar. La guerra començà entre ambdós partits. Els hi estalvio detalls,

Cañellas i Munar. No s'estimen gaire.

però si la direcció d'EL TEMPS així ho vol, podem publicar un fulletó.

De cop i volta van quallar unes gestions entre UM i dos partits minúsculs. L'un, Convergència Balear, reunia uns quants nacionalistes entre els quals destacava la figura de Josep Melià, autor de llibres de tesis nacionalistes i antic secretari d'estat d'Informació, amb Adolfo Suárez. L'altre partit, Unió d'Independents de Mallorca, havia estat fundat

amb un esperit completament contrari; era un partit espanyolista, anticatalà i que havia acollit un dissident d'UM, Miquel Pascual, que estava –i hi continuà– integrat al Grup Mixt del Parlament de Balears. Així que es va fer un congrés de refundació que va consistir en la dissolució dels dos partits –encara que uns pocs de CB es volgueren quedar amb el seu–, en l'ingrés dels seus membres en UM i en la integració dels dirigents en l'estructura de poder d'UM. O siga, una absorció.

Llavors començà un procés d'autoconvenciment que era del tot necessari rompre el pacte. Després de molts estires i arronses, els òrgans directius d'UM pregueren la decisió i comunicaren al PP que es desentenien del document signat i quedava desfeta la coalició de govern. Però el conseller de Cultura, Educació i Esports, Bartomeu Rotger, va dir que el seu partit l'havia proposat per fer una tasca –la de preparar les transferències de